

SANTA BÀRBARA

full parroquial

VILA FRANCA DE BONANY

Dip.Leg. 26-1980 núm. 53 FEBRER 1985

Col·laboració

LA CONVIVENCIA PROGRAMADA

Abans de començar el present escrit, he rellegit l'editorial del número 49 d'aquesta revista (Octubre 84), que es titulava: "Opinar i no insultar". En ell es parla lògicament, del respecte entre les persones que formen un poble en benefici d'una millor "CONVIVENCIA".

Amb aquesta mateixa paraula: "convivència", precedida per la de "pau", el grup municipal d'AP, encapçalat per l'actual batle, Bernat Gari Gayà, tancava la seva presentació a les passades eleccions municipals del 8 de Maig del 83, a la plana que aquesta revista posa a disposició de cada una de les candidatures.

Aquest dia, 8 de Maig del 1983, la major fracció de vilafraquers votaren a un grup de persones (grup d'Aliança Popular), que acceptava així el desafiament de regir el destí polític, econòmic i social de Vilafranca, "en pau i convivència". El joc democràtic, permet que hi hagi una oposició i una crítica que alabi o censuri la política dels governants, tant a nivell nacional, com autonòmic, com municipal, que és el nostre cas, a fi de controlar les gestions dels governs.

Vilafranca pareix que vol ésser una excepció que vengui a confirmar la regla. Un dels nostres governants, lluny de facilitar la convivència que predicaven, lluny dels seus ideus proclamats, empra la calúnnia i la mentida contra els seus teòrics obstacles.

La mostra la poden trobar en ni més ni menys que el propi senyor batle, del qui diu la bona crítica en perfecta consonància a les seves desorbitades manifestacions públiques que "contrataca", com si allò que el seu "mestre conservador" (R. Reagan), anomena "Guerra de les Galàxies" li hagués afectat. I contrataca dient que l'ataquen per "sistema" dues persones, segons dona a entendre. Una, supòs que es refereix a qualche membre de l'oposició del PSM, "sermonetjant els joves, sembrant odi i rencor". La calúnnia, no està permesa en la "CONSTITUCIO", ja que va contra l'honor de les persones, i les paraules del nostre batle, reflectides a la premsa de les illes, pareixen més dites d'un "Pinxet" a Xile, que d'un batle a un poble de quatre famílies i on la sang

de les seves gents és quasi la mateixa.

La joventut de la nostre vila es podria sentir al·ludida desfavorablement amb les paraules del senyor Bernat Gari. No crec jo, que la joventut, els joves, siguin manipulats i es considerin una llavor "d'odi i de rencor". Tot el contrari, els joves, actualment, no estan dividits per la política municipal, com en temps passats.

En quant a l'altre atacant per "sistema", al·ludeix a un servidor com a corresponsal d'un diari, afirmant que cerc motius per censurar sempre la seva labor, així com que no sé deslligar el que és opinió del que és informació. Amb tots els respectes a les seves afirmacions, es pot aplicar la seva teoria de que és "una opinió molt particular seva". Diu que són falses unes informacions de que a la voltadora del camp de futbol hi ha clivelles (crulls), dient que són les juntes de dilatació. El batle farà front a unes paraules tractant-les de falses; paraula contra paraula. Però és molt arriscat voler rectificar amb paraules una informació gràfica, perquè la fotografia demostra que hi són i es pot comprovar. La mentida, en tot cas, mai es pot combatre amb la mentida, sinó amb la veritat, o fets demostrables, cosa que no sap fer el nostre governant local, i la seva paraula no val més que la de qualsevol vilafraquer.

Les acusacions a varis membres de l'oposició, de que criden i insulten als funcionaris, són fets indemostrables, estancats dins l'obsessió del batle, que si fossin veritat serien prova de la seva ja demostrada, incapacitat per estar al front d'un Ajuntament. Aleshores i malgrat les calúnnies o mentides amb les que el senyor Bernat Gari vulgui contrarrestar les tasques de controlar, informar i opinar, l'oposició, l'informació i l'opinió seguiran el propi curs.

Perquè si la "pau i convivència" predicada per AP, al Maig del 83, fossin els rails de la nostra "via de tren" i el batle el maquinista, el "TREN de la CONVIVENCIA", ja hauria descarrilat.

Miquel Barceló

Gener del 1985.

Sa neu

Dimecres quan vaig esser a ca nostra hi havia neu. Vaig berenar i llavors vaig anar a jugar amb la neu vaig fer un moneiot de neu i bolles que nos les tiraven per damunt es cap i nos benyaven tota sa roba. Ses mans se gelaven de fred. Totes ses teules nostres i de ses altres cases estaven plenes de neu i feia molt de fred per tot.

i fer un trineu
i passar molt de gust
i podria dormir ben calent
i pende sa llet ben calenta
i estaria ben content.

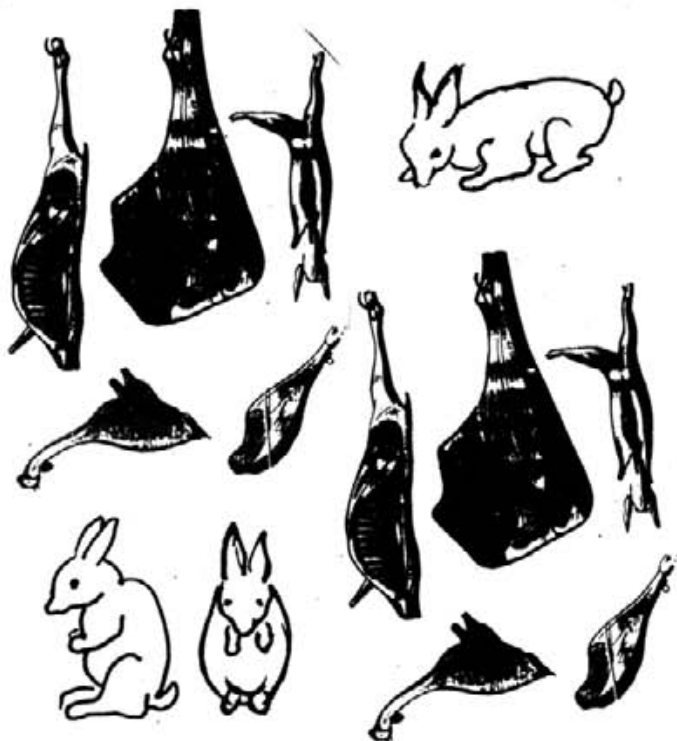
UN PERSONATGE DE LA VILA III

Aquesta és la tercera i darrera entrega de la col·laboració del P. Josep Nicolau Bauzà, en ens ha contat un parell de les moltes anècdotes de la vida, ja en si anecdòtica, d'En Nadal.

Aquesta altra anècdota és del temps del primer Ecònom, Don Salvador Oliver.

Tots els qui freqüentaven la rectoria sabien que En Nadal i el Capellà Joan no es duïen de lo més bé. En Nadal explicava que el Capellà Joan li devia, de temps enrera, una peça de quatre, i no li volia pagar.

Així i tot, un dia posaren missions, ells dos, a veure si En Nadal seria capaç de menjar-se una dotzena d'ensaïmades en mitja hora. Si ho aconseguia, el Capellà Joan se comprometia a pagar-les; si no, En Nadal hauria de pagar una multa de dues pessetes. Dues pessetes podien suposar, llavors, mig dia de feina d'un jornal·ler.

Era una temporada que no arribava a ploure, i els sembrats tenyint-se d'una grogor d'hepatitis. Per això l'Ecònom, tot d'acord amb l'Ajuntament, anuncià una processó de rogativa. Tot el poble, que aleshores vivia quasi exclusivament de l'agricultura, un diumenge de capvespre, anà, presidit per les autoritats, al Santuari de Bonany.

En Nadal també participà a la processó devotament, obrint marxa amb una bandera. Era una bandera grossa, de domàs vermell, que en el bell mig, ostentava, dins un òval, una imatge de Santa Bàrbara, patrona de la Parròquia.

De tornada al poble, En Nadal havia de superar la prova de les missions posades.

dins la rectoria, tant el clero con els regidors estaven a l'expectativa. El batle, -l'am'N toni de S'Estany- aguantava amb una mà el rellotge de butxaca i en l'altra la palangana d'ensaïmades.

Un petit detall; En Nadal ja s'havia entrenat berenant de pa amb sobrassada.

Començà la prova. En Nadal es posà a menjar a tota màquina, sense mica d'empeguement. Les ensaïmades començaren a desfil·lar i desaparèixer, una darrera l'altra, a dins la seva boca, com si formassin part d'un enfilall.

Anaven desapareixent a dins aquella boca com la llenya que va entrant dins un forn de calç. Ell les agafava amb les dues mans, i pegava mossegades a una banda i a l'altra, alternativament, com si es tractàs de menjar pa i botifarró.

Ningú dels presents creia allò que estava veient. Lo cert és que als devuit minuts ja s'havien esfumades la dotzena d'ensaïmades.

Li demanaren a En Nadal si encara en menjaria més, i digué que sí; que n'hi podien preparar una altra mitja dotzena. L'hi dugueren, i la mitja dotzena d'ensaïmades, una darrera l'altra, anaren a reunir-se amb les primeres. En vint-i-dos minuts En Nadal s'havia acabat devuit ensaïmades.

Cada un dels qui contemplaren aquella sessió hagués pagat gustosament les dues pessetes que entregà a En Nadal el Capellà Joan.

Josep Nicolau Bauzà

DEMOCRACIA ¿QUÈ ÉS AIXÒ?

Qualcú ha vist com escrivia el títol i m'ha demanat: ¿pentura penses que n'hi ha que no ho saben? No podria contestar amb un sí, clar i llampant; però tampoc gosaria dir que la pregunta hi sigui demès.

De totes maneres, és bo de fer treure-nos el gat del sac. Tu, concretament tu, ¿com explicaries què és una democràcia? No val gratar-se el cap ni fer com què mastegar fesols, ni, si ets més lletrut, consultar diccionaris. Si ho sabem, ho sabem.

Per exemple, ¿t'arriscaries a dir que democràcia és la situació social, econòmica i política que vivim? Potser, sense filar massa prim, sí, diries que estam dins una democràcia. Afegint tot d'una que tenim un règim democràtic, i prou. Fora empipar més.

D'acord. Perquè quan els tres poders de l'Estat: poder de fer lleis, o legislatiu, poder de fer complir les lleis, o executiu (el Govern), i poder de jutjar si les persones i els grups compleixen o no aquestes lleis, o poder judicial, estan dins unes mateixes mans, tenim un règim que es diu dictadura. Tot el poder en mans d'una sola persona. Sense dir si aquesta persona és una mala o una bona persona, sí podem assegurar que aquesta manera d'exercir el poder és dolenta. Va contra la dignitat de la persona humana.

Avui, a l'Estat Espanyol, no tenim això. No hi ha una sola persona que pugui moure tots els fils. Encara més, cada quatre anys, tots els espanyols majors d'edat amb el nostre vot, posam a les mans dels qui consideram més aptes els fils que dirigiran, entre tots, el poder.

Vol dir que, almanco, tenim una democràcia "formal". Tenim unes formes democràtiques. Qua ja és molt. Encara que no ho sigui tot. És molt, perquè si tenim democràcia formal, podem omplir de vida (de democràcia) aquesta formalitat. Si no tenguéssim aquesta forma, primer l'hauríem d'aconseguir.

Perquè democràcia, a la fi, és una manera d'organitzar la convivència de la societat, on tots, de veres, cerquem allò que és millor per a tots, i al mateix temps, per a cada a un.

Democràcia suposa, per tant, dues coses:

1ª. Una organització no totalitària (democràtica) de les institucions.

2ª. Uns ciutadans amb una manera de pensar i de viure, democràtics.

Hem quedat, més amunt, que tenim la forma. Una democràcia "formal", o com s'acostuma dir ara, una democràcia "política". Però, ¿també social i econòmica? O sigui, una democràcia integral, total?

En aquest punt mai podrem donar una resposta afirmativa del tot. Perquè és hora d'afegir una idea més: omplir de vida unes formes, o sigui, aconseguir una manera de pensar i de viure democràtics, **ÉS UN PROCÉS.**

Una vida social democràtica (on la persona val per esser persona i no per les coses que té); una economia democràtica (on el centre de l'economia no són els doblers, sinó la persona; una economia al servei de l'home i no al revés) serà sempre un procés llarg. Una tasca social compromesa, no sempre fàcil. Sí, sempre engrescadora.

El perill més gros que tal volta enfrontam avui és el de creure que per tenir unes institucions polítiques formalment democràtiques ja ho tenim tot. I no, tenim sols un punt de partida. Per tant, és hora de partir, no de quedar asseguts com si ja haguéssim arribat.

Tenim un marc, i el desafiament d'omplir-lo amb unes relacions socials, laborals, econòmiques, culturals, i també polítiques, democràtiques. D'omplir-lo de persones (nosaltres) amb un comportament i un estil de vida democràtics.

Sí, veig que això m'ha quedat molt teòric. I no hi ha paper, ja, per davallar-ho a la vida concreta d'un poble qualsevol de la nostra Illa.

Haurà d'esser un altre dia. Amb interrogants d'aquest estil: ¿A la pràctica, quan es pren una decisió com la de realitzar un projecte de clavegueram, d'enllumenat, o qualsevol semblant, a la pràctica, ¿quantes persones participen, directament, en la decisió? ¿No feríem massa llarg si diguéssim unes dues dotzenes?

I la vida econòmica, gràcies sobretot als sindicats (també pagesos) i cooperatives, ¿ha deixat de funcionar amb esquemes totalment verticals (i qui paga, mana) ¿o esdevé un poc més transparent i participada? ¿O tot va tal com anava?

I així, amb un enfiloi, llargarut, de preguntes semblants, tractarem de davallar de la teoria a la vida de cada dia.

Miquel Mulet Coll

ES NOTICIA...

CENT ANYS DE S'ALARONERA

Festa com la del dia 20 de Gener, no se n'havia vista cap mai a la Vila. Aquest FULL PARROQUIAL, ja va publicar una llarga xerrada amb madò Margalida, el mes de Novembre.

També, i sobretot de cara a la història de Vilafranca (aquesta revista serà una de les fonts imprescindibles) un dia ho contarem tot, fil per randa. Avui ens conformam amb el testimoni de les imatges de les fotografies de la primera i de la sisena planes.

GRUP EXCURSIONISTA

Dia 17 de Febrer l'excursió serà al Pugi de l'OFRE. Els interessats apuntau-vos abans de dia 13, al Cafè Amengual.

Com de costum, partirem de la Plaça de S'Estany, a les 8 del matí.

Dia 16, o sigui el dia anterior, a Sa Nostra, projectarem el muntatge "HISTÒRIA DE L'ALPINISME, A MALLORCA I ALTRES LLOCS. Tots hi estau convidats.

ASSEMBLEA DE CAÇADORS

De la Societat de Caçadors de Vilafranca, ens ha arribat, per esser publicada, aquesta carta dirigida a tots els socis:

"Apreciat soci:

Et convocam a l'ASSEMBLEA que farem dia 23 de Febrer, a les 8,30 del vespre a "l'ANTIGA ESCOLA PARROQUIAL".

Ordre del dia:

- Estat de comptes.
- Renovació Junta Directiva.
- Planificació tmp. 85-86.
- Precs i preguntes.

Nota: el dia 16 de Febrer, a les 9 del vespre, hi haurà un poc de festa i bulla dels "DARRERS DIES" a Ca's Senyoret.

Una altra nota: Durant el mes de Març, al Quarter de la Guardia Civil de la Vila, es passarà la revista d'armes.

El Secretari".

Balanç de la Parròquia ...

COMPTES ORDINARIS

ENTRADES	639.212 pts.
SORTIDES	610.430 "
remanent	28.782 "
Superavit del 83:	30.625 pts.
Existència a 31 Desembre 1984:	59.407 "

DETALL DE LES SORTIDES

Compres	40.754 pts.
Personal	322.000 "
Conservació i Funcionament	194.621 "
Pastoral	33.690 "
Caixa Compensació	19.365 "
Sumen:	610.430 pts.

COL·LECTES PER A NECESSITATS

DE FORA DE LA PARRÒQUIA:

(Campanya Contra Fam; Missions; Caritas; Obra Social; Seminari; emigració; Església Diocesana, etc.)

SUMA DEL TOTAL DE L'ANY: 211.850 pts.

...i del Full

ENTRADES

En Caixa de l'any 83	37.741 pts.
Subscriptors	104.525 "
Subvenció de:	
Govern Autònom	25.000 "
Ajuntament	20.000 "
La Caixa	13.392 "
Altres donatius	11.771
Sumen les ENTRADES	212.429 pts.

SORTIDES

Factures Impremta	127.285 pts.
Materials fotogràfics i d'Oficina	28.085 "
Sumen les SORTIDES:	155.370 pts.
queden en Caixa:	57.059 "
necessàries per atendre despeses dels primers mesos de l'any.	

GRUP "SA PAPARRA"

CURSET DE MÍMICA I PANTOMIMA

Al començament del mes passat, un grapat de gent de SA PAPARRA participàrem a un curset de mímica i pantomima, a Manacor, que va dirigir la catalana, resident a Alemanya, Anna Borreda.

El curset va durar una setmana i entre altres acitivitats, ens introduïren dins, quasi quasi, la perfecció dels moviments damunt l'escenari. El curset començà amb un petit pròleg, per entendre què estàvem fent, que de començar de còp i resposta ens hagués vingut molt de nou; i aficar-nos, poc a poc, dia a dia, al desenvolupament de les activitats.

Anna Borreda està treballant a Alemanya, amb un grup de teatre, i periòdicament es trasllada a Catalunya per a qualque nou muntatge.

Mímica és l'expressió del cos per a comunicar qualque cosa; això podria esser una espècie de definició per ajudar a entendre de què tractam quan parlem de mímica. Poguèrem descobrir que, per expressar un sentiment, una emoció, un diàleg, i comunicar-lo al públic, es pot fer tranquilament sense pronunciar cap paraula.

Dins aquesta activitat, també s'hi ha d'afegir un altre element expressiu: el renous i moviments amb la boca. Aquest món de la mímica i l'expressió corporal és molt ample i de gran utilitat didàctica.

L'aconselleríem a tothom, faci o no faci teatre, perquè ajuda a entendre millor el què et vol dir la gent, o en quin estat es troben, sense més explicacions.

Estam contents d'haver-hi assistit.

CRÍTIQUES A SA PAPARRA

Ja fa uns quants números, que dins aquesta plana "nostra", que tenim a la revista SANTA BARBARA, avisavem a tothom que admetriem qualsevol tipus de crítica.

Com que no n'hem rebuda cap, ho repetim; perquè ens sap greu que la gent no es decideixi a compartir la crítica personal. Consideram que una crítica pot esser motiu per a perfeccionar la nostra activitat teatral. Al mateix temps que aprenem a conèixer els nostres defectes i virtuts.

si voleu enviar-la, ho podeu fer deixant-la al mateix local nostre, el "Cine Parroquial", o directament a aquest FULL. Serà ben rebuda.

Gràcies, i endavant!

SA PAPARRA, DINS LA PREMSA NACIONAL

Dia 25 del mes passat, sortírem al diari madrileny "A B C". Va esser una sorpresa pels integrants del Grup. Tot gràcies al company d'aventures En Xesc de S'Estany. Estam orgullosos de què un Grup com SA PAPARRA, d'un poble quasi oblidat, o desconegut a la Península,

figuri al apartant de "Gente", on surt la "gent famosa", a aquest diari nacional.

Encara treim ribells plens de baves.. No hauriem pensat mai que el nostre veïnat de plana fos... ni més ni manco que En Wody Allen, el fabulós actor i còmic americà.

Donam les gràcies al vilafranquer, afincat a Ciutat, En Xesc.

PÀGINA ESPORTIVA

CICLISME

DE L'AHIR A L'AVUI

Anant en bicicleta, tot sol, sense poder parlar amb ningú, quan el pedaleig constant i monòton, permet, quasi bé exigeix, l'exercici mental per distreure's, mentre els quilòmetres passen, vaig recordar els dies que Vilafranca es convertia en l'atracció del ciclisme mallorquí. Quan dins la voltadora hi competien els millors ciclistes d'aleshores, les "metes partides" d'En Karmany, de Sant Joan i En Mas de Montuiri; les revenges del Campionat del món darrera moto, on En Guillem Timoner, dit en bon mallorquí, era l'amo, vingueren també corredors de fora de talla mundial, En Bahamontes, En Poulidor, i tota una llarga llista...

Però, qui de veres feia vibrar els vilafranquers, eren En Nicolau (En Jordi Penya) i En Mascaró (En Biel Calot). Qui ha oblidat aquell dia de l'arribada d'En Jordi a sa plaça de l'Ajuntament, després d'haver aconseguit el segon lloc a la volta a Catalunya? O qui no s'alegra, encara avui, quan llegeix un diari vell i troba a grans titulars les victòries del "Falcó de Vilafranca", com es coneixia a En Biel Calot, guanyador de les principals curses de muntanya? Era un gran escalador. Sens dubte, aquests eren els vertaders causants de la gran afició al ciclisme a Vilafranca.

Ara tenim la voltadora, hi falta l'afició. Potser, emperò, torni renéixer prest dins el nostre poble.

Ha sotit un corredor que, força en té, ganes n'hi sobren, voluntat a caramull i possibilitats totes; és En Toni Mascaró (Toni Calot). Alabances encara no n'hi podem fer, però sí, desitjam que molt prest ompli les primeres planes enumerant els seus triums, i que Vilafranca torni vibrar amb el "seu corredor".

Endavant, Toni! Totsestam amb tu, et recolzam de bona gana i amb tu hi estan les nostres esperances. La feina és teva, nosaltres just podem cridar: "endavant"!

Toni Amengual

JOCs ESCOLARS

Ja tornam esser aquí per parlar de l'esport escolar. Però és el medi que hi ha a Vilafranca per donar a conèixer l'esport als al.lots. I trobam que no s'agraeix l'ajuda que estam donant al Col·legi i al poble, aquest grup de sis joves que, sense cobrar, exceptuat l'any passat l'Associació de Pares (els interessats) ens donaren 10.000 pts. per a desplaçaments. Enguany, l'Associació encara no ha donat senyes de vida, però el grup d'entrenadors continuam fent feina i desplaçant-nos (pagant, per ara, la vencina de la nostra butxaca) per assistir als partits.

Bé, ara parlaem del cros escolar que va tenir lloc aquí, a Vilafranca, amb la participació de dotze col·legis amb 236 al.lots (entre ells: Sant Llorenç, amb 39 participants, Son Carrió, amb 41, Porto Cristo, amb 18 i Vilafranca amb 81).

Va esser un cros bastant ben organitzat, amb un circuit que començava i acabava a l'Unitat Sanitària local. Hem de donar les gràcies a En Salvador Bauzá

Continua a la plana següent

ELS DIFUNTS DE LA VILA

Dia 27 del passat mes de Desembre, i després d'una llarga malaltia, va morir N'Amador Sansó Barceló, quan només tenia 37 anys.

El dia de Cap d'Any, a la matinalada, i ben complits els 96 anys, es dormí per a sempre en la pau del Senyor, Madò Joana-Maria Pocoví Barceló.

Només havia complit els 58 anys, i un dematí d'aquest temps tan fred, el 3 de Gener, sense esperar-ho, va morir Na Joana-Maria Pocoví Garí.

També als 58 anys, i després d'una malaltia llarga i dolorosa quan començava el dilluns dia 14 de Gener, va deixar aquest món En Damià Garí Nicolau.

El dilluns dia 21 de Gener, a migdia, l'amo En Joan Bauzà Bauzà, va acabar la seva llarga, i aprofitada caminada per aquesta terra, als 81 anys.

En Miquel Catalá Bauzà, fadrí, el dia 29 de Gener, a l'edat de 68 anys, va passar d'aquest món a gaudir per a sempre a la Casa del Pare.

Ve de la pàgina anterior

i a En Sebastià Nicolau per col·laborar sempre amb nosaltres. Ens ajuden a organitzar i a dur a bon fi els jocs escolars.

També hem de donar les gràcies a l'Ajuntament que va obsequiar amb una beguda a tots els participants. I fer notar que, com sempre que s'organitza qualsevol acte, solem tenir la part negativa. Ens falta més col·laboració de l'Associació i dels mestres.

Demana-riem als pares que no privin als al·lots de venir a l'entrenament perquè hagin duit males notes, perquè aquest és un càstig que no els afavoreix, ja que l'esport els desacarrega el cap.

Per acabar, demana-riem un altre favor als pares dels nins, i és que quan tenen partit, carrera o competició, per poc que pogueu, vengueu a veure-los, ja que és una cosa que els estimula el veure que vos preocupau i que vos interessa tot quant els fan.

Damià Gustí

SANTA BARBARA N° 52

El passat mes de Gener sortírem amb el número 51. Una equivocació, perquè el 51 ja el duia SANTA BARBARA del Desembre.

El mes de Gener ha d'esser el 52. Si conservau els exemplars per enquadrar-los, per favor, corregiu aquesta equivocació nostra. Gràcies.

CONVERSAM AMB...

MESTRE GUILLEM LLUENT

A la casa nº 3 de la plaça de S'Estany hi viu Mestre Guillem "Lluent", l'home més vell i el fuster més antig del nostre poble.

Me'l trop a ull de sol, assegut ran de la finestra amb el diari en les mans que llegeix, sense ajuda de les ulleres, un escrit en mallorquí del "Diario de Mallorca".

La primera pregunta que se m'ocorr és la següent: iel manco teniu, Mestre Guillem, tan bona memòria com sana teniu la vista?

Gràcies a Déu, no tenc encara cap sentit corcat; disponc de bona vista; tenc bon sentit i record perfectament tot lo succeït des que vaig començar a tenir ús de raó.

Així que recordau on i quin dia vàreu néixer?

La meua venguda al món va ser a la matinada del 23 de Febrer de l'any 1890, per tant, si no hi ha res de nou, no estaré gaire a complir els 95 anys. La casa on vaig néixer és la marcada amb el nº 6 del carrer de les Parres, que, encara que en la dictadura sofrís canvi de nom, per a la gent del carrer ha conservat sempre el nom primer de Carrer de les Parres.

Amb animada conversació, asseguts cara a cara a la mateixa taula, és quan te fas a la idea de la privilegiada memòria d'aquest Mestre jovenet de 95 anys. Existeix el perill de caure en la temptació de tenir una atacada d'enveja al contemplar un home tan extraordinari que per la seva excelent retenció no li passa res per alt d'una llarga processó de fets que abraça quasi tot un segle.

Mestre Guillem, segons tenc entès, a un temps que quasi ningú sabia posar el seu nom, vós ja sabíeu llegir i escriure correctament. iQuants d'anys teníeu quan vàreu deixar d'estudiar?

Jo vaig anar a escola fins a 12 anys, però els vespres encara hi vaig anar una llarga temporada.

iQue així mateix vos va arruixar moltes vegades el mestre?

No, el mestre Macatxo no només era un home bo, sinó també un gran home. Se podria dir que s'havia avançat an es temps i ja llavors no era sant de la seva devoció allò de què "la letra con sangre entra". Tenia un gran apreci per a tots i amb el transcórrer dels anys s'ha comprovat que les seves ensenyances han estat molt positives.

iEs ver, Mestre Guillem, que en el vostre temps hi havia a la Vila una política molt endimoniada entre els partits lliberal i conservador?

Aquesta febre jo no la vaig viure bé de ple; però record que un any, per Sant Antoni hi havia rotlets d'homes a sa Plaça esperant les Beneïdes, quan, de cop i resposta entrà a Sa Plaça, tot a l'atropellada, baixant pel carrer de Frai Lluís, un carro amb un parell de bous que varen esser abocats cap dret a sa pedra del peix. El pareller, simpatitzant del partit en el poder, trabucar el sac de palla a damunt la pedra cridant amb veu alta: "Es castell és meu i no és teu". No importa repetir la contarella, un dels contraris, com a picat de verí, pegà fua cap al carro amb l'acudit de tirar un coet a les potes dels animals, que, tots espantats, varen pegar bot i enfilaren com un llamp carrer Principal amunt.

acaba a la plana nº 11.